

Studiul 10: Slujirea creștină autentică

Sabat după-amiază, 29 august

De memorat:

„Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prizoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți. Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.”

2 Corinteni 4:8-10.

Săptămâna trecută am văzut că Pavel, afirmându-și sinceritatea și curăția, s-a apărat de acuzațiile de inconsecvență și lipsă de dragoste față de corinteni. El a acționat întotdeauna pentru binele suprem al copiilor săi spirituali. În 2 Corinteni 2:12-17 el începe un șir de argumente, pe care îl continuă până în 2 Corinteni 7, împărtășindu-și astfel reflecțiile cu privire la o slujire autentică a lui Hristos.

Săptămâna aceasta vom studia 2 Corinteni 3 – 7, unde Pavel vorbește despre lucrarea lui de câștigare de suflete pentru Hristos. Ellen G. White spune: „Convertirea păcătoșilor și sfințirea lor prin adevăr constituie dovada cea mai puternică pe care un slujitor al Evangheliei o poate avea că Dumnezeu l-a chemat la slujire. Dovada apostolatului său este scrisă în inima celor convertiți și despre ea dă mărturie viața lor reînnoită. Hristos este în ei nădejdea slavei. Slujitorul Evangheliei este foarte mult întărit de aceste confirmări ale slujirii sale” (Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 328).

Roadele unei slujiri autentice

1. În ce sens putem fi o epistolă a lui Hristos, conform 2 Corinteni 3:1-9?

2 Corinteni 3:1-9

- ¹ Începem noi iarăși să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva avem trebuință, ca unii, de epistole de laudă către voi sau de la voi?
- ² Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.
- ³ Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.
- ⁴ Avem încrederea aceasta tare în Dumnezeu, prin Hristos.
- ⁵ Nu că noi, prin noi înșine, suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi. Destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu,
- ⁶ care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viață.
- ⁷ Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare,
- ⁸ cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?
- ⁹ Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?

Scrisorile de recomandare erau obișnuite în lumea greco-romană. Dar Pavel nu avea așa ceva. Puterea transformatoare a Duhului în viața corintenilor era dovada slujirii lui autentice. Pavel era sigur că nu prin inteligența sau eforturile lui a luat naștere biserica din Corint (2 Corinteni 3:4-6). El nu era preocupat de autopromovare (2 Corinteni 3:5; 1 Corinteni 2:2), ci vorbește despre slujirea lui abordând pe scurt cele două legăminte: cel vechi, reprezentat de Moise, și cel nou, reprezentat de el și de colegii lui. Un cititor neatent ar putea crede că legământul vechi nu oferea nicio speranță la mântuire, dar lucrul acesta nu este adevărat. Mântuirea era disponibilă în vechiul legământ la fel ca în noul legământ. Legământul vechi era Evanghelia anticipată. „Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri prin credință, a vestit mai dinainte lui Avraam această veste bună: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine»” (Galateni 3:8).

În 2 Corinteni 3:1 – 4:6 vedem că vechiul legământ este folosit pentru a simboliza experiența legalistă a celor care se bazau pe propriile lor fapte de ascultare ca mijloc de a-I fi plăcuți lui Dumnezeu. Noul legământ însă reprezintă experiența celor care se bazează în întregime pe harul lui Dumnezeu pentru a împlini tot ce a promis Dumnezeu că va face pentru ei și în ei.

Pavel vorbește despre două reacții la Evanghelie, cea a credincioșilor și cea a necredincioșilor. El nu vorbește despre două Evanghelii diferite, una în Vechiul și alta în Noul Testament – pentru că există o singură Evanghelie, oferită de Dumnezeu, care „ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii” (2 Timotei 1:9). Elementele istorice din 2 Corinteni 2:14 – 4:6 sunt folosite de Pavel pentru a sublinia că unii oameni „sunt pe calea mântuirii”, iar alții „pe calea pierzării” (2 Corinteni 2:15). Din cauza reacției de neîncredere și a lipsei de credință față de lucrarea lui Moise, slujirea lui putea fi privită ca o slujire a condamnării și a morții. Dar pentru că biserica din Corint a crezut, slujirea lui Pavel printre corinteni s-a dovedit o slujire a neprihănirii, o lucrare a Duhului care dă viață. Această experiență de mântuire a bisericii din Corint este dovada slujirii autentice a lui Pavel.

Suferință și glorie

2. Enumeră suferințele pe care Pavel le amintește în 2 Corinteni 4:7-18! Cum a trecut prin ele?

2 Corinteni 4:7-18

- ⁷ Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi.
- ⁸ Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți;
- ⁹ prigoniiți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți.
- ¹⁰ Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru.
- ¹¹ Căci noi cei vii totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.
- ¹² Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi, viața.
- ¹³ Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: „Am crezut, de aceea am vorbit!” și noi credem, și de aceea vorbim.
- ¹⁴ Și știm că Cel ce a înviat pe Domnul Isus ne va învia și pe noi împreună cu Isus și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi.
- ¹⁵ Căci toate aceste lucruri se petrec în folosul vostru, pentru ca harul mare, căpătat prin mulți, să facă să sporească mulțumirile spre slava lui Dumnezeu.
- ¹⁶ De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.
- ¹⁷ Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.
- ¹⁸ Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice.

Ian Huss, marele reformator al Boemiei, a spus cândva despre Isus Hristos: „El este Stăpânul lumii, iar noi suntem muritori vrednici de dispreț. Totuși El a suferit. De ce atunci să nu suferim și noi, îndeosebi atunci când suferința este pentru curățirea noastră?” (Ellen G. White, Tragedia veacurilor, p. 105).

Apostolul Pavel arătase, cu secole înainte, aceeași disponibilitate de a suferi pentru Hristos. El știa că nu era altceva decât un vas fragil de lut (2 Corinteni 4:7). Se simțea constant încolțit, în cumpănă, prigonit și trântit la pământ, totuși nu era zdrobit, nici deznădăjduit, nici părăsit, nici omorât (2 Corinteni 4:8,9). Era dispus

să poarte în trup „omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Corinteni 4:10,11).

Prin expresia „omorârea lui Isus” Pavel probabil se referea la suferințele pe care le menționase în versetele anterioare. La rândul ei, expresia „viața lui Isus” se referă probabil, în sens imediat, la izbăvirile din calea morții sau la puterea spirituală pentru viața prezentă. Dar, în final, aceasta este o referire la înviere (2 Corinteni 4:12). Interesant este că perechea moarte-viață apare de trei ori în 2 Corinteni 4:10-12. Aceasta ne amintește că, în veacul prezent, viața este amestecată cu moartea. Dar în slava viitoare vom experimenta viața fără prezența morții (Apocalipsa 20:14; 21:4).

Cel mai important, 2 Corinteni 4:7-18 arată că Evanghelia este predicată prin ființe omenești fragile, pentru ca slava să fie numai a lui Dumnezeu (2 Corinteni 4:15). Adesea misionarii suferă în timpul activității lor. Totuși necazul nostru de acum este ușor și pentru puțină vreme în comparație cu greutatea veșnică de slavă care ne așteaptă (4:17). Credinciosul trăiește prin credință, nu prin vedere (4:18; 5:7). Această speranță în viața viitoare l-a captivat pe Pavel atât de mult, încât continuă să vorbească despre ea pe parcursul pasajului (5:1-10). El face referire la trupul lui muritor prin metafora unei case pământești. În schimb, clădirea „de la Dumnezeu” este o metaforă pentru trupul înviat (5:1), marea speranță a credincioșilor din toate veacurile.

De ce este atât de important ca, indiferent prin ce trecem acum, să păstrăm mereu în atenția noastră speranța învierii (1 Corinteni 15:52)?

1 Corinteni 15:52

⁵² într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

Slujba împăcării centrată pe Hristos

3. Cum demonstrează 2 Corinteni 5:11-15 că lucrarea lui Pavel Îl are în centru pe Hristos?

2 Corinteni 5:11-15

- ¹¹ Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, pe oameni căutăm să-i încredințăm, dar Dumnezeu ne cunoaște bine și nădăjduiesc că și voi ne cunoașteți bine în cugetele voastre.
- ¹² Cu aceasta nu ne laudăm singuri iarăși înaintea voastră, ci vă dăm un temei de laudă cu privire la noi, ca să aveți cu ce răspunde acelora care se laudă cu ce este în înfățișare, și nu cu ce este în inimă.
- ¹³ În adevăr, dacă ne-am ieșit din minți, pentru Dumnezeu ne-am ieșit; dacă suntem întregi la minte, pentru voi suntem.
- ¹⁴ Căci dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă socotim că, dacă Unul singur a murit pentru toți, toți deci au murit.
- ¹⁵ Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.

Pavel știa că trebuia să Îi dea socoteală lui Hristos pentru slujirea lui (2 Corinteni 5:10). El cunoștea „frica de Domnul” și căuta să-i convingă pe oameni cu privire la Evanghelia lui Hristos (5:11). Această frică presupune respect și venerație față de Domnul și, prin urmare, se îmbină cu iubirea lui Pavel pentru Hristos și cu încrederea în iubirea Lui pentru el. În Vechiul Testament, a te teme de Domnul înseamnă a umbla în căile Lui, a-L iubi și a-I sluji cu toată inima și cu tot sufletul (Deuteronomul 10:12).

Slujirea lui Pavel nu era concentrată pe sine, ci pe Hristos. El nu se lauda singur. Domnul Hristos era obiectul laudei lui (2 Corinteni 12:9). El a spus: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Galateni 6:14). Astfel, ocazia corintenilor de a se lauda cu el (2 Corinteni 5:12) însemna să fie mândri de slujirea lui, care se concentra pe Hristos, spre deosebire de slujirea concentrată pe propria persoană, a oponentilor lui.

4. Studiază 2 Corinteni 5:16-21; Coloseni 1:19-23 și Efeseni 2:13-16! Ce a vrut Pavel să spună prin „slujba împăcării”?

2 Corinteni 5:16-21

¹⁶ Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni în felul lumii, și chiar dacă am cunoscut pe Hristos în felul lumii, totuși acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta.

¹⁷ Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.

¹⁸ Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării;

¹⁹ că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.

²⁰ Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!

²¹ Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Coloseni 1:19-23

¹⁹ Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El

²⁰ și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.

²¹ Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum

²² prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină;

²³ negreșit, dacă rămâneți și mai departe întemeiați și neclintiți în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evangheliei pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Efesenii 2:13-16

¹³ Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.

¹⁴ Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea

¹⁵ și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcând astfel pace,

¹⁶ și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.

Domnul Hristos este, prin excelență, Cel care realizează împăcarea. Ca atare, El „ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Corinteni 5:18). Ideea de împăcare apare constant în 2 Corinteni 5:16-21. Este un concept esențial pentru Pavel și la fel trebuie să fie și pentru noi. Dumnezeu a împăcat omenirea cu Sine prin moartea ispășitoare a Fiului Său. Cei care au fost împăcați cu Dumnezeu sunt o făptură nouă (5:17). Acum este de așteptat din partea lor să transmită mai departe „propovăduirea acestei împăcări” prin proclamarea Evangheliei lui Hristos (5:19). În acest sens, „noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos [...] ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi” (5:20).

Gândește-te la ce a făcut Hristos pentru tine, apoi la vinovăția, păcatul, condamnarea din dreptul tău, dacă nu ar fi fost ceea ce El a făcut pentru tine la cruce! Deci cum te raportezi la alții, mai ales la cei care nu-L cunosc pe Domnul?

Chemare la sfințenie

În 2 Corinteni 6:3-10 Pavel continuă să îi îndemne pe corinteni să fie împăcați cu Dumnezeu. El prezintă o lungă listă de dificultăți și biruințe pentru a arăta ce înseamnă să fii urmaș al lui Hristos și slujitor al lui Dumnezeu. Pe scurt, el enumeră situații dificile (2 Corinteni 6:4,5), virtuți (6:6), instrumente (6:7) și vicisitudini ale slujirii (6:8-10). După ce îi instruește pe membrii bisericii din Corint să fie împăcați cu Dumnezeu, Pavel îi îndeamnă să ducă o viață sfântă și să facă acest lucru ferindu-se de influențele dăunătoare ale necredincioșilor și de lucrurile necurate (6:14-17).

5. Potrivit 2 Corinteni 6:11 – 7:1, cum arată o viață sfântă?

2 Corinteni 6:11-18

- ¹¹ Am dat drumul gurii față de voi, corintenilor! Ni s-a lărgit inima.
- ¹² Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s-a strâns pentru noi.
- ¹³ Faceți-ne și voi la fel: vă vorbesc ca unor copii ai mei – lărgiți-vă și voi!
- ¹⁴ Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?
- ¹⁵ Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?
- ¹⁶ Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.”
- ¹⁷ De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.
- ¹⁸ Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”

2 Corinteni 7:1

- ¹ Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.

Pavel subliniază în acest pasaj importanța afecțiunii și a dragostei în cadrul bisericii (2 Corinteni 6:11-13). Dovada că oamenii au fost împăcați cu Dumnezeu

este că ei caută împăcarea unii cu alții. Categorie ei devin un fel de agenți ai împăcării pe orizontală.

În continuare, chemarea la sfințenie este formulată prin intermediul a **6 apeluri**: (1) „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Corinteni 6:14); (2) „Ieșiți din mijlocul lor” (6:17); (3) „despărțiți-vă de ei” (6:17); (4) „Nu vă atingeți de ce este necurat” (6:17); (5) „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (7:1); (6) „să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu” (7:1). Aceste îndemnuri arată că un Dumnezeu sfânt cere o viață sfântă și separarea de idolatrie.

Pe de altă parte, pasajul aduce și **7 promisiuni**, care evidențiază rolul bisericii creștine ca templu sfânt: (1) „Eu voi locui [...] în mijlocul lor”; (2) „voi umbla în mijlocul lor”; (3) „Eu voi fi Dumnezeu lor”; (4) „ei vor fi poporul Meu”; (5) „vă voi primi”; (6) „Eu vă voi fi Tată”; (7) „voi Îmi veți fi fii și fiice” (2 Corinteni 6:16-18).

De notat că cele 4 promisiuni din 2 Corinteni 6:16 sunt baza celor 3 imperative din 2 Corinteni 6:17 (vezi locuțiunea adverbială „de aceea” de la începutul versetului 17 din 2 Corinteni). Aceasta arată că sfințenia nu este rezultatul eforturilor proprii, ci lucrarea Duhului Sfânt în inimă. Deși sfințenia vine de la Dumnezeu, credincioșii trebuie să își facă partea și să respingă idolatria și orice practică necurăță.

Ce ne învață promisiunile lui Dumnezeu din 2 Corinteni 6:16-18 despre ce este sfințenia?

2 Corinteni 6:16-18

¹⁶ Cum se împacă Templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei vor fi poporul Meu.”

¹⁷ De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul. Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi.

¹⁸ Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”

Mângâiere și bucurie

6. Care sunt sentimentele lui Pavel, exprimate în 2 Corinteni 7, după ce aude de pocăința corintenilor?

2 Corinteni 7:1-16

- ¹ Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.
- ² Înțelegeți-ne bine! N-am nedreptățit pe nimeni, n-am vătămat pe nimeni, n-am înșelat pe nimeni.
- ³ Nu spun aceste lucruri ca să vă osândesc, căci am spus mai înainte că sunteți în inimile noastre pe viață și pe moarte.
- ⁴ Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre.
- ⁵ Căci și după venirea noastră în Macedonia, trupul nostru n-a avut nicio odihnă. Am fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinăuntru temeri.
- ⁶ Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.
- ⁷ Și nu numai prin venirea lui, ci și prin mângâierea cu care a fost mângâiat și el de voi. El ne-a istorisit despre dorința voastră arzătoare, despre lacrimile voastre, despre râvna voastră pentru mine, așa că bucuria mea a fost și mai mare.
- ⁸ Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău și chiar dacă mi-ar fi părut rău – căci văd că epistola aceea v-a întristat (măcar că pentru puțină vreme) –
- ⁹ totuși acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nicio pagubă din partea noastră.
- ¹⁰ În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea.
- ¹¹ Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta.

¹² Așa că, dacă v-am scris, nu v-am scris nici din pricina celui ce a făcut ocară, nici din pricina celui ce a suferit ocară, ci ca să se arate marea noastră purtare de grijă pentru voi înaintea lui Dumnezeu.

¹³ De aceea am fost mângâiați. Dar, pe lângă mângâierea aceasta a noastră, ne-am bucurat și mai mult de bucuria lui Tit, al cărui duh a fost răcorit de voi toți.

¹⁴ Și dacă m-am lăudat puțin cu voi înaintea lui, n-am fost dat de rușine. Ci, după cum în orice lucru v-am spus adevărul, tot așa și lauda noastră cu voi înaintea lui Tit s-a adevărit.

¹⁵ El are o și mai mare dragoste pentru voi, când își aduce aminte de ascultarea voastră a tuturor și de primirea pe care i-ați făcut-o, cu frică și cutremur.

¹⁶ Mă bucur că mă pot încrede în voi în toate privințele.

Câtă dragoste răzbate din cuvintele: „Sunteți în inimile noastre” (2 Corinteni 7:3; vezi și 6:11)! Din dorința profundă ca iubirea lui să primească răspuns, Pavel mai spune: „Faceți-ne loc în inima voastră!” (2 Corinteni 7:2, EDCR). Deși expresia „în inima voastră” nu apare în textul grecesc, există traduceri, inclusiv în limba română, care o includ (NTR, NTSBR, BINT), ceea ce este corect, deoarece contextul o susține. Într-adevăr, corintenii și-au deschis inimile față de Pavel și de cei care lucrau împreună cu el. De aceea versetul 4 este o explozie de bucurie. Cuvintele lui Pavel exprimă sentimentele lui profund pozitive în acel moment: „Am o mare încredere în voi. Am tot dreptul să mă laud cu voi. Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile noastre” (7:4). Pavel este plin de mângâiere și bucurie. Câtă mângâiere și bucurie pot aduce bisericile noastre în inima slujitorilor lor, atunci când se consacră cu credincioșie lui Hristos!

În 2 Corinteni 7:5-16 Pavel explică în continuare motivul mângâierii și bucuriei sale. Aceste două concepte domină pasajul. Verbul parakaleō („a mângâia”) sau substantivul paraklēsis („mângâiere”) apar împreună de 7 ori în 2 Corinteni 7. Această secțiune a epistolei se încheie exact cum a început, cu multă mângâiere de la Dumnezeu (2 Corinteni 1:3-7). Mângâierea lui Pavel din 2 Corinteni 7 provine din ușurarea pe care a simțit-o atunci când epistola dură a avut efectul dorit.

Deși această ușurare este rezultatul raportului pozitiv al lui Tit, în cele din urmă Dumnezeu este sursa mângâierii simțite de Pavel (7:6). Dumnezeu este într-adevăr „Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre” (1:3,4).

Interesant este că, deși este „plin de mângâiere”, Pavel este și plin de bucurie (2 Corinteni 7:4,7,13). Deși scrisoarea lui dureroasă provocase multă întristare,

aceea a fost „o întristare după voia lui Dumnezeu” (7:11), având ca scop pocăința (7:9-11). Corintenii fuseseră cuprinși de o întristare care „aduce o pocăință care duce la mântuire” (7:10). Ce altceva ar putea trezi mai multă bucurie în inima unui slujitor adevărat al lui Dumnezeu?

Ai fost cuprins vreodată de o întristare după voia lui Dumnezeu? Cum ai știut că era o întristare după voia Lui, menită să te ducă la pocăință?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 31, „Ascultarea soliei”

Săptămâna trecută am avut de citit același capitol din cartea *Faptele apostolilor*. Merită recitit. De data aceasta zăbovește mai mult asupra părților care se referă la scrisoarea dură a lui Pavel, la sentimentele lui când a scris-o și la bucuria lui când a primit vestea bună despre pocăința sinceră a destinatarilor! Apoi meditează la ce ne spune acest lucru despre autenticitatea slujirii lui Pavel și ce lecții putem aplica la lucrarea noastră pentru Hristos!

„Noi trebuie să arătăm universului, lumii căzute și lumilor necăzute, că există iertare la Dumnezeu, că prin dragostea lui Dumnezeu putem fi împăcați cu El. Omul se pocăiește, își zdrobește inima, crede în Hristos ca jertfă ispășitoare pentru păcatele lui și înțelege că Dumnezeu este împăcat cu el” (Ellen G. White, *Special Testimonies on Education*, p. 223).

„Ca biserică, am primit o mare lumină. Această lumină ne-a fost încredințată de Domnul pentru binele și binecuvântarea lumii. Nouă ne-a fost dată lucrarea de împăcare. Cu putere de sus, trebuie să îi rugăm fierbinte pe oameni să se împacă cu Dumnezeu” (Ellen G. White, *Scrisoarea 32*, 1903).

Zilnic: Psalmii 16 – 22; Ellen G. White, *Dietă și hrană*, cap. 25, „Tratați cu înțelepciune problema cărnii” – „Credincioșie în îndatoririle obișnuite”

1. Cine era pentru psalmist toată plăcerea lui?
2. Cum este supranumit Dumnezeu „care îmi supune popoarele”?
3. Ce nu a lăsat Dumnezeu neîmplinit?
4. Cine se va pleca înaintea Lui?
5. Ce cale nu reușește nici pe departe să asigure rezultatele dorite?